

חִילָהּ שֶׁל דְמוֹקְרַטִיָּה

(ל ק ח מ ש ו י צ ר י ה *)

שׁוֹיִצְרִיָּה הִיא הָאָרֶץ הַיְחִידָה בְּעוֹלָם אֲשֶׁר פָּתְרָה אֶת הַבְּעִיָּה שֶׁל הַגְּנַת דְמוֹקְרַטִיָּה מִבְּלִי לֵאבֹד אֶת מֵהוּתָהּ, מִבְּלִי לְשַׁקּוֹעַ בְּטוֹטְלוֹת עַל יְדֵי מִלִּיטְרִיזָצִיָּה. וְאֵלוּ הֵן הָעוֹבְדוֹת: (א) שׁוֹיִצְרִיָּה הִיא הַדְמוֹקְרַטִיָּה הַחֲמוּשָׁה בִּיּוֹתֵר בְּעוֹלָם. בְּהִיוּתָהּ בֶּת אוֹכְלוֹסִיָּה שֶׁל 4.300.000 הִיא מְקִיֶּמֶת צְבָא בֶּן 600.000 אִישׁ, בְּקִירוֹב. פִּירוּשׁוֹ שֶׁל דָּבָר זֶה הוּא, שְׂאִישׁ אֶחָד מְכַל שְׁבַעַת תּוֹשְׁבִים נַעֲשֶׂה חֵייל בְּיוֹם הַגִּיוֹם הַכִּלְלִי. לוֹ הוֹנֵהֵג אוֹתוֹ קֵנָה מִידָה בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית שֶׁל אַמְרִיקָה הִיא צְבָאָה עוֹלָה ל־20.000.000, בְּעֶרְךָ. (ב) בְּשׁוֹם מְקוֹם אֵין מְנַהֲגִים וּמוֹסְדוֹת בְּרוּחַ דְמוֹקְרַטִיָּה אֲמִתִּית כְּאֲשֶׁר בְּשׁוֹיִצְרִיָּה, וְעַם זֶה אֵין אֲתָה מוֹצֵא בְּשׁוֹם מְקוֹם צְבָא עֲמִמִּי כָל כֵּךְ, שֶׁהֵנָּה חֵלֶק מֵהוּתִי מִן הַחַיִּים הָאוֹרְחִיִּים.

זֶמַן מוֹעֵט לִפְנֵי מִלְחַמַת 1914 עֶרֶךְ וִיִּלְהֵלֵם הַשְּׁנִי בִיקוֹר רִשְׁמִי אֲצֵל הַמְּמַשְׁלָה הַשׁוֹיִצְרִית. בּוֹזֵמַן שְׁנוֹכַח בְּתַמְרוֹנִים הַצְּבֵאִיִּים פָּנָה אֶל אֶחָד הַחֵיִילִים וְאָמַר: „500,000 אִישׁ אַתֶּם וְהַנַּכְם קִלְעִים טוֹבִים; אֲבָל מַה תַּעֲשׂוּ אִם נִתְקוֹף אַתְּכֶם בְּמִלְיוֹן חֵיִילִים?“ כָּל אֶחָד מֵאַחֲנּוּ יִירָה פְּעַמִּים“, עָנָה הַחֵיִיל בְּרוּחַ שְׁקֵטָה. הַקִּיּוֹר בָּחַר לְעִבּוֹר דֶּרֶךְ בִּלְגִיָּה.

בְּמִשְׁךְ דוֹרֵי־דוֹרוֹת הִיא הַצְּבָא הַשׁוֹיִצְרִי צִיבּוֹר שֶׁל אוֹרְחִים חֲפְשִׁים, אֲשֶׁר לְכָל אֶחָד מֵהֶם כְּלֵי־נֶשֶׁק מְשֻׁלוּ וְהוּא מְטַפֵּל בְּרִגְשׁ שֶׁל גְּאוּה בְּרוּבָהוּ, בְּתַחֲמִשְׁתּוֹ וּבְצִיּוּדוֹ הַצְּבֵאִי. בְּשׁוֹיִצְרִיָּה אַתָּה רוֹאֵה לְעֵתִים קְרוּבוֹת בְּסִבִּיבוֹת הָעֲנִיּוֹת בִּיּוֹתֵר מְעֵרַכַת מְדִים תְּלוּיָה עַל הַגּוֹזוֹטְרָה לְשֵׁם אִיוּרוֹר, אוֹ שְׂאֲתָה נִתְקַל בְּאַכְרֵ הַיּוֹשֵׁב עַל סֶף בֵּיתוֹ וְהוּא מְצַחֵץ וּמְשַׁמֵּן אֶת רוּבּוֹ אַחֲרֵי תְּרִגְלִי־הַקְּלִיעָה שֶׁל יוֹם רֵאשׁוֹן.

עֲצֵם הָעוֹבְדָה הַזֹּאת, שְׁכָל אוֹרְחֵי יֵשׁ לוֹ נֶשֶׁק פְּרִטִי שְׁלוֹ, אֵף אִם מְנַהֵג זֶה הוּא מְסוֹרֶת מְדוֹרוֹת רְחוֹקִים, מְעַמִּיד אֶת שׁוֹיִצְרִיָּה בְּשׁוֹרָה הַרְאִשׁוֹנָה שֶׁל הַהֲתַפְתְּחוֹת הַדְמוֹקְרַטִיָּה. עוֹבְדָה זוֹ מוֹכִיחָה בְּצוֹרָה מוֹחֲשִׁית בִּיּוֹתֵר, שֶׁהַמְּדִינָה נוֹתֵנַת אֲמוֹן גְּמוֹר בְּאוֹרְחֵיהָ וְשֶׁהֵם הַגִּיעּוֹ לְמִדְרָגָה שֶׁל בְּגָרוֹת אוֹרְחִית שְׂאֵין דּוֹגְמָתָה בְּשׁוֹם מְקוֹם. וְאוֹלָם מְצִיאוֹת הַנֶּשֶׁק בְּרִשׁוֹת הַפְּרִט אֵינּוּ רַק אוֹת שֶׁל חֲרוֹת וְאַחֲרִיּוֹת בְּלִבָּד; יֵשׁ לְכַךְ גַּם חֲשִׁיבוֹת טְכְנִיָּת, — חֲשִׁיבוֹת רְבָה, כְּאֲשֶׁר הִרְאָתָה הַמְּלַחְמָה שֶׁל עֲכָשׁוּ. זוֹהִי הַדֶּרֶךְ הַיְחִידָה הַמְּאַפְשֶׁרֶת גִּיוֹם מְהִיר בִּיּוֹתֵר שְׂאֵינּוּ כְּבוֹל לְמַרְכּוֹ אֶחָד. נִמְצָא, שֶׁמְנַהֵג זֶה שֶׁל יְמֵי הַבִּינִים נִהַפֵּךְ לְשִׁיטְת־הַגְּנָה מוֹדֵרְנִית בִּיּוֹתֵר, הַשִּׁיטָה הַטּוֹבָה בִּיּוֹתֵר הַמוֹתְאֵמֶת לְהַגְּנַת אָרֶץ מְפִנֵי מִלְחַמַת־בּוֹק. הַחֻזְקַת נֶשֶׁק בִּיד כָּל אוֹרְחֵי וְאוֹרְחָה — זֶה הַמְּפַתַח לְאַרְגוֹן הַצְּבָא הַשׁוֹיִצְרִי, וְכֵאֵן סוֹד הַפּוֹפּוּלָרִית שְׁלוֹ.

אַרְגוֹן זֶה נִיתֵן לְהַגְּדֵרָה בְּמוֹשֵׁג: חֵיִיל־אוֹרְחָה. בְּצִרְפַת וְכֵן בְּגִרְמָנִיָּה אַתָּה מוֹצֵא, כִּי בְּשַׁעַת שְׂאֲנָשִׁים מְדַבְּרִים עַל הַצְּבָא הַרִי מְלָה זֹו מְעֵלָה דְמוֹת שֶׁל עוֹלָם זֹר לְגִמְרֵי לְחַיִּים הָאוֹרְחִיִּים. בְּשִׁבִיל הַשׁוֹיִצְרִי אֵין הַצְּבָא אֵלָא „שִׁירוֹת“ וְתוֹ לֹא; וְכֵךְ הֵם רוֹאִים אֶת הַזֶּמֶן שֶׁהֵם מְבַלִּים בְּבֵית־הַסֶּפֶר לְטִירוֹנִים, וּב־תְּקוּפוֹת אֵימוֹנִי־הַחֲזוֹרָה — פְּרָקִי הָאֵימוֹן הַשְּׁנֵתִי וְהַתְּמָרוֹנִים הַנִּמְשָׁכִים אַרְבַּע שְׁבוּעוֹת, שֶׁהֵם חוֹבְהֵי עַל כָּל הָאֲנָשִׁים הַרְאוּיִים לְגִיוֹס. הַ„שִׁירוֹת“ וְתוֹ לֹא. עֲצֵם הַבִּיטוּי הַזֶּה מְרָאֵה בְּבִהִירוֹת רְבָה, כִּי־צַד תּוֹפְטִים אוֹרְחֵי דְמוֹקְרַטִיָּה זֹו אֶת חוֹבוֹתֵיהֶם הַצְּבֵאִיּוֹת. אֵין הֵם רוֹאִים אוֹתָן בְּאוֹר טְרָגִי, אֵף

* מוֹבָא בְּקִיצוֹרִים מִן הִירְחוֹן הָאֲמֵרִיקָנִי — Harpers, סֶפְטֵמְבֵּר 1941.

אינם מתבדחים על כך. חובות אלו הן, בפשטות, חלק מחייהם, כמשלחי־ידם או כמשפחותיהם. השירות הצבאי הנהו משלח־היד המשותף והמשפחה המשותפת לכל אזרח ואזרח בשויצריה.

יתר על כן, הצבא יוצר קשר לא רק בין אנשים־פרטים כי אם גם בין מעמדות. בשויצריה אין בתי־ספר מובדלים לקצינים, דוגמת אסכולות הקדטים בגרמניה או כאסכולת סן־סיר (St. Cyr) בצרפת. כל האנשים הצעירים בגיל עשרים שנה הראויים לשירות צבאי חייבים לבקר באותו בית־ספר לטירונים, אף אם הם עתידים ביום מימים להגיע למדרגה גבוהה ביותר. במשך ארבעה חדשים של אימון אינטנסיבי, טכני ומוסרי, הם זוכים לחויה סוציאלית אשר תטבע את חותמה עליהם לכל ימיהם. האכר והסטודנט־בעל־המשקפים, הפועל ובן־מעבדו הם חברים לחדר אחד, שכנים לשורה. במשך ארבעה ירחי נסיון ועמל יש שהות לאדם להתבונן אל חברו, לגלות את כוחותיו וחולשותיו ולקשור כמה קשרי־ידידות ממושכים. שויון מלא, לעתים גם קפדני מדי, שורר בקסרקטין ומתבטא לעתים קרובות, כמו אצל תלמידי בית־ספר, בהתבדחות על חשבונו של איזה בחור בן־טובים או של שאר־בשרו של הקולונל המפקד. לאחר הינוך זה, החמור למדי, המלווה אימון גופני שיטתי, שבים אחר כך האנשים אל החיים הציויליים, וניכרת בהם תמורה מפורשת; מיושרי־קומה, שזופים, מחוסנים, ועם זה גמישים משהיו, אנשים שקנו נסיון, אשר חיי השלוה בעיר או בכפר לא היו מקנים להם במשך עשר שנים.

נראה ששיטה זו של בית־ספר לטירונים, אשר תקופת האימון שם קצרה אך אינטנסיבית, יש לה יתרונות בולטים על פני כל שיטה אחרת הקובעת שירות משנה עד שלוש שנים בקסרקטין או במחנות. כיון שהזמן קצר אין נותנים לטירונים להוציא אף רגע לבטלה. ארבעה חדשים אלה של אימון בבית־הספר לטירונים משמשים מקור חיסון עצום בשביל בני הנוער השויצרי ודוגמה לאורח חיים מזורו ומסודר־יפה, בו מורגלים כוחותיו של אדם למאמץ רב ביותר כל הזמן. ועם זה מאפשרת תקופת־האימון הקצרה לכל טירון וטירון למצוא, בשובו, את מקום עבודתו שמור למענו בחיים האזרחיים, מה שאין כן לאחר שנה או שנתיים. על ידי כך מתבטל אחד הגורמים הכבדים ביותר לריחוק לב העם מחיי־הצבא כפי שאנו רואים בארצות אחרות.

אשר לאימון הטכני, שאינו מספיק מפני קוצר זמן השירות, הרי הפסד זה מתמלא במידה רבה על ידי תקופת אימוני־החזרה השנתיים. קצת מומחים, ואף קצת מדינאים, דרשו לפני כמה שנים הארכת תקופת־הלימודים בבית הספר לטירונים, אבל עד עכשו התנגדה דעת הקהל לכך. השויצרים מחבבים את חיי הצבא, אך אין הם מיליטריסטים. מתוך רגש אינסטינקטיבי יראים הם מפני כל דבר העלול להפוך את הצבא לגוף טכני יותר מדי, מרוחק מדי מן החיים הנורמליים של האומה. הצבא השויצרי מאורגן באופן שהאזרח אינו יוצא מגדר החיים הציויליים אלא במידה מועטת מאוד. ואולם אף החיים האזרחיים מביאים אותם לעתים קרובות במגע חי עם ענינים צבאיים. בכל קנטון וקנטון אתה מוצא „חוגי־חברים“ של קצינים וסגני־קצינים, בכל כפר קיים מועדון־ליריה.

אשר לחבר הקצינים אין זו כת מובדלת כאן, כנטיה שראינו בארצות אחרות. שיטת־הגיוס עצמה מונעת זאת. הקצין השויצרי הוא ברוב המקרים איש־אזרח כשאר האזרחים, אלא שאזרח זה צריך להיות מוכשר להיות מנהיג בין־יום־אחד ולפקד את אנשיו בשעת התמרונים. מדי שנה בשנה יהיה כדבר הזה בתקופת אימוני־החזרה.

בשאר ימות השנה עליו להפריש כמה שעות בשבוע ממשלח־ידו האזרחי ולהקדישן לחובות הרבות הכרוכות בדרגתו הצבאית. קפיטן, למשל, עוד מוסיף להשגיח על פלוגתו גם בחיים האזרחיים. תמיד יודע הנהו היכן גרים אנשיו. מנהג שמור בקפידה מחייב אותם לשלוח לו את ברכותיהם לראש השנה, והוא משיב תמיד על הברכות הללו. רבים מהם פונים אליו לשאול בעצתו, או לבקש עזרתו בחיפוש עבודה. הכל רואים אותו כראש משפחה גדולה בת מאתים נפש.

העתונות היומית, הירחונים, העתונים המצויירים מקדישים מקום רב לענינים צבאיים, דבר המפליא תמיד את לב הזרים. פְּתָבִים מְלִוִים את הצבא בשעת אימוני־החזרה ושולחים לעתוניהם יום־יום תיאורים מפורטים על התמרונים. על מינוי קצינים מודיעים העתונים בעמוד הראשון, ובנקרולוגים מספרים הם על פרטי הקריירה הצבאית של האיש. וכך עלולים אנו לגלות שפלוגי השופט, הרופא, פרופיסור־האוניברסיטה או הסוחר הגדול היה גם קולוגל, ופירוש הדבר שהאיש הקדיש מרצונו כמה וכמה שנות־חיים לצבא.

*

החוקת נשק ביד הפרט קשורה במסורת של הגנה־מקומית, וזו האחרונה היא פרי מבנה אדמת שויצריה. החלוקה לקנטונים מתאימה בדרך כלל לחלוקה הטבעית של הקרקע. הרי שהארגון הקנטוני של הצבא מתאים למעשה לצרכים הצבאיים, אם כי ראשיתו נעוצה בגורמים היסטוריים רחוקים מאוד. ממשלת הקנטון היא המגייסת את האנשים וממנה את הקצינים עד לדרגת קפיטן. מתוך כך אתה מוצא פְּרָגִימֶנט שויצרי, בדרך כלל, אנשים הבאים מאותו חלק של הארץ, המדברים באותו דיאלקט, והמכירים ברובם זה את זה. אשר ליחידות גדולות יותר, בריגדות ודיביזיות, נהוג לצרף יחד רגימנטים מקנטונים שכנים, באופן שכל אחת מן היחידות הולמת את המושג הצבאי שאפשר להביעו בשם „תאים טריטוריאליים“. הקצינים למעלה מדרגת קפיטן מתמנים על ידי „המועצה הפדרלית“ של המדינה. חייבים הם לדעת שתי לשונות לפחות, צרפתית וגרמנית, באופן שיוכלו לשמש מפקדים לצבאות הקנטונים השונים, הנתונים לפיקודם. וכך אנו רואים שמערכת הארגון הצבאי דומה למערכת הארגון הפוליטי, ושתיהן מתאימות לחלוקה הטבעית של אדמת שויצריה. הרי זה פרי התפתחות היסטורית ארוכה. שויצריה לא הקימה מעולם צבא מרכזי לפי איזו תכנית עיונית. להיפך, הכל מיוסד על יחידות מקומיות, אשר הותאמו יחד מתוך ליכוד שהלך ונתחזק במשך הדורות. אחדות הפיקוד שלמה כיום, אולם נהוגה ומכובדת החלוקה לפי הקנטונים. כל גדוד וגדוד שומר על אפיו המיוחד ועל מנהגיו. הַבְּרָנַאִים מחמירים במשמעת; בני נַפְשָׁטֶל הם רוֹטְנָנִים, אלא שיודעים הם לחלוץ עצמם מכל צרה: הַזְּנָבַאִים הם מהיר־צעד יותר מבני קנטון וֹזֶד, אולם הללו סבורים שהם מסוגלים ללכת זמן רב יותר, וכו'. כל אחד מהם ושיריו שלו, ותרועת החצוצרות המיוחדת לו, ושעשועיו, ואף גם מראהו החיצוני. אשר למבנה הצבא השויצרי הרי גם הוא מצטיין בכמה תכונות מיוחדות המענינות מאוד כיום. הצבא מורכב מתשע דיביזיות סדירות ומאורגן בארבעה קורפוסים. דיביזיות אלו מהוות את הגוש הגיתן לתימרון, כלומר את החלק המובילי של הצבא. את יתר הכוחות—קרוב למחצית—מהווים, ראשית, חילות־מצב הקבועים במצודות המגינות על מעברי־האלפים—מעבר סנקט גוטהארד, מעבר סנקט מוריס בהרי גְּלִיס, מעבר סְרַגְנֶס, ושנית, הבריגדות ההרריות, המנוסות ב־סְקִי ואלפיניזם בהרי וליס וגְּרַאוֹפִינְדֶן, ולבסוף, מספר מסויים של בריגדות עצמאיות, המגינות על הגבולות, שהן היחידות השויצריות הטפוסיות ביותר לפי גיוסן ותפקידן.

שומרי-גבול אלה מגוייסים במקום; כלומר, האנשים שמהם היחידות האלה מורכבות נבחרים מתוך הערים, הכפרים והחוות הקרובות ביותר אל העמדות המוכנות על הגבול. הם מכירים את העמדות האלה היטב, משום שהם בעצמם התקינו אותן; הם חפרו את החפירות, ציפו אותן במלט, ביצרו אותן במו ידיהם. יודעים הם להגיע אליהן במהלך של שעה אחת ועד שלוש שעות מבתיהם. עם אות הסכנה הראשון נמסרת להם הודעה ישירה בעזרת הרדיו, הטלפון, או הטלגרף, או על ידי פעמון-האזעקה, ואינם צריכים אלא ללבוש את מדיהם, לקחת את רוביהם וללכת אל עמדות-הקרב שלהם באותם השבילים שהם רגילים ללכת בהם תמיד. הם ימצאו מכונות-יריה או תותחים אנטי-טנקיים מוכנים במקום. אוצרות תחמושת ומזון שמורים בתוך הסלעים, ששם הם מוגנים מפני הרעשה. הכל מוכן. סידור צבאות-כיסוי אלה במקומם בשנת 1939 חל חמשה ימים לפני הגיוס הכללי ובוצע במשך שעות מועטות מסביב לכל גבולות שויצריה.

כל זה עובד והוכן במשך עשר שנים על ידי המטה השויצרי הכללי. זוהי התשובה המוחשית היחידה לצורת ההתקפה החדשה של מלחמת-הבוק, הנהפכת על פיה בכוחו של גיוס בן-רגע כמעט. שויצריה היתה מסוגלה להכין את הגנתה בדרך זו משום שהיא הארץ היחידה, בה האנשים מצוידים ומזויינים כבר בימי השלום. ושוב נמצא, שבזכות המסורת הדמוקרטית יש ביד הקונפדרציה השויצרית לאחוז בשיטות-מלחמה מודרניות. הרי זה לקח רב משמעות.

היתרון המוסרי של ארגון זה חשוב כמעט כיתרון הטכני שבדבר. כל חייל שויצרי רואה לפניו את הטעם לחייו ולמותו. אותם שומרי-הגבול תופסים את עמדות הקרב שלהם במרחק של מילין מועטים מביתם. הם יודעים ברור, מה הדבר שהם מגינים עליו, הם רואים זאת בתחתית ההר אשר בו חפרו את ביצוריהם, בעמק הזה שהם יכולים להתבונן אליו במשך שמירת-הלילה הארוכה. סוד סגולתו של הצבא השויצרי הוא, שהוא שמר ועורר את הגורם המוסרי על ידי התאמה נבונה של הטקטיקה אל טבעה של הארץ ואל טבע האדם שבה.

יש להוסיף כי השימוש בנוטרי-גבול מאנשי המקום, וכן, אם גם במידה פחותה מזו, הארגון של הצבא הסדיר לפי מקומות מגורי האנשים מועיל מאוד גם לשמירה מפני חבלות וריגול. במקום שהחילים מכירים את תושבי המקום ואת הניב המקומי יתפס הזר מיד. באביב שנת 1940, בזמן שנפוצו הדיבורים על סכנת הצנחנים הגרמניים, קרה הדבר שטייס-צופה שויצרי היה אנוס לקפוץ מאוירונו משום תאונה שחלה במניע. הוא ירד במצנח אל עץ-תפוחים בקנטון תורגאו, איזור חקלאי בקרבת הגבול הגרמני. בעוד הוא מתאמץ להחלץ מרצועת המצנח התאספו אכרי הסביבה, מזויינים בקלשונים ובחרמשים, והקיפו את העץ. הקצין היה לבוש מדים שויצריים, אולם בעתונים כבר הובאו סיפורים על המערכה בהולנד, והאכרים לא נתנו אימון באיש. „אבל הרי אני בן הקנטון הזה!”

— „התוכל להוכיח זאת?” והמסכן נאלץ לעמוד במבחן שלם בדברי-חירופים בניב התורגובי, שאיש לא יוכל לחרף בו כהלכה בלתי אם קיבל תורה זו יחד עם חלב אמו. רק אז הורשה האיש לרדת מעל העץ.

הפעולה הראשונה של מלחמת-הבוק היא למנוע או להשבית את הגיוס בארץ הפלישה. אולם לגבי שויצריה לא יהא לדבר ערך מכריע. ראשית, כל הצבא השויצרי מגויס באופן מתמיד למן שנת 1939. שנית, השטחים הם קטנים כל-כך, שאפשר

להניע את הצבא למקומות ריכוזו מבלי להשתמש ברכבות. ולבסוף, תכונת הקרקע אינה נוחה לשימוש מוצלח במטוסים בקרב.

השלב השני של מלחמת הבזק הוא פריצת הקוים וניצול הנצחון בעומקה של הארץ מאחרי הקוים. האם יש אפשרות לכך בשוויצריה? בשביל לתאר או לשער מראש מסיבות-מלחמה בארץ זו, עלינו לשוב תמיד אל אותם שני הגורמים היסודיים: פני הארץ המבותרים לגזרות-גזרות ומבנה-הצבא משולל-הריכוז. והנה דומה, שמאורעות אחרונים מרמזים, כי היסודות הללו, שעלולים היו להחשב כמקור-חולשה בעבר, הם כיום תנאים מסייעים המאפשרים התנגדות ממשית להתקפה מגויסת. מה, בעצם, היו לקחי המלחמה הנוכחית? ראשית, ראינו את כשלונה הגמור של שיטת ההגנה בקו מבוצר, כי מרגע שהאויב פרץ את הקו לא נותר עוד בעורף דבר, רק שטח פתוח, מתי-מעט שוטרים והמון מבולבל של פליטים החוסמים את הדרכים. לא נותר דבר אשר ימנע את הריסת קו-התחבורה, את תפיסת הערים ואוצרות הנשק בכוחם של טנקים מועטים. לעומת זאת אנו מוצאים בשוויצריה מרכזי התנגדות רבים כמספר הקנטונים או כמספר הכפרים, ומספר בסיסי הגנה מאורגנים היטב כמספר המעבירים וההרים. יתכן לאמר, כי מאז חודש מאי שנת 1940 נהפך כל כפר שוויצרי, אף בלב המדינה, למין מבצר עצמאי או מצודה. מבואיו ומוצאיו סוגרו על ידי מתרסים אדירים בעומק של כמה וכמה ירדים, בנויים גזעי עצים וגושי-אבנים, וקירות של בתים מסוימים בוצרו עד כדי להפכם למבצרים בזעיר אנפין. אתה פותח דלת של אסם ואתה רואה לפניך תותח אנטי-טנקי מוגן על ידי קיר-מלט קטן. דיביזיות ממונעות של האויב תוכלנה להתקדם מהר רק אם תפסחנה על הכפרים, בעברן בדרכי יערות או באפרים. אולם הדרכים על פני כל הארץ בכל מגמה שהיא זרועים היטב מוקשים. היערות, וביחוד אשר לאורך הריין, הם המעצור הטוב ביותר להתקדמות של טנקים והמגן הטוב ביותר מפני הרעשת מטוסים. במקום שאין יערות נמצאים מעצורים טבעיים אחרים במרחק של ארבעה-חמשה מילין זה מזה: זרמי-מים עמוקים ומהירים, עמקים ונקרות מוגנים על ידי תותחים המוסתרים בין קירות-הסלעים. בכל "תא" של הארץ יהיה האויב נאלץ להעצר ולפתח התקפה לכל פרטיה. לא יהא כאן כל מקום להתקדמות-פלישה מהירה כמו בשדמות פלנדריה או פולין. אף הפצת-צלילה לא תהא אפשרית כמעט במקרים רבים, כי העמקים הם צרים מאוד.

מבנה אדמתנו הוא בן בריתנו הטוב ביותר, הכריז הגנרל גינן באחד מכרוזיו אל הצבא זמן מועט אחרי מפלת צרפת. אכן זכות גדולה היא לשוויצריה, שהיתה מסוגלה, בגלל המבנה הפדרלי שלה, לנצל בן-ברית טבעי זה עד קצה גבול האפשרות. היתה זו חכמה רבה מצד המטה הכללי השוויצרי לראות את הנולד עוד בשנת 1930, ולהבין כי המלחמה הבאה לא תהא מלחמת-חזיתות, כי אם תערך כבת אחת בכל מקום; וכי יש להכין הגנה בעומק ולא לסמוך על קו רצוף וצר, כי אם על קני-התנגדות המפוזרים על פני כל הארץ ומצוידים מראש באנשים ובכלי-נשק. כך חזרו השוויצרים לשיטת-מלחמתם הישנה אשר מדורות.

אלו שלשה דברים, שהיו מלמדים לבחירי פרס: לרלב על הסוס, לירות בקשת
ולדבר אמת.

הרודוסים